

Iztok Osojnik je človek premnogih zanimanj, na kar nas opozori že njegov življenjepis na zavihku – med drugim je pesnik, doktor znanosti, antropolog, prevajalec, slikar, alpinist. Nič čudnega ni torej, da njegovi verzi prekipevajo od raznorodnih podob, ki se prelivajo ena v drugo in ustvarjajo popolnoma samosvoj in izviren pesniški jezik. To velja tudi za njegovo zadnjo pesniško zbirko z zabavnim naslovom Kosovel in sedem palčkov. Naspluh se zdi, da je Osojnik mojster prefinjenega humorja – delo je podnaslovljeno z »arhaične pesmi«, čeprav to seveda niso. Tudi naslovnica v obliki kolaža, ki ga je naredil sam in deluje kot nekakšen hommage Kosovelu in njegovim lepljenkam ter konsom, takoj napoveduje, kaj vse bomo našli med stranmi.

Dolge pesmi se v svoji miniaturni pisavi vijejo čez strani in se sproti ponorčujejo in vsega in vsakogar, toda tega ne storijo le zaradi norčevanja samega, ampak zaradi tega, ker bi bilo pisati resno o nekaterih stvareh preveč boleče. Osojnik ima ogromno povedati in pri tem se ne boji biti zgovoren, kar pa ne pomeni, da je v pesmih kaj odvečnega, in kar težko je verjeti, da se v taki količini materiala ne najde tudi kaj nepotrebne balasta. Najbolj izstopajoča pri branju je prav vratolomna hitrost, in kar predstavljamo si lahko pesnika, kakor na svojem zvestem mopedu, tako pogosto omenjenem v pesmih, rohani in dirja skozi knjigo.

Veliko je eksperimentiranja, tudi z jezikom, za nekaj pesmi uporabi celo narečje: »Metafore se

kotalijo / kokr kreda, dokler ne stopeš najno, ampak to je že bl usoden, / nujen rabem kufe, k sem ga pustu v klet.« Zanimivo je, da narečje pri branju sploh ne moti, ker je zapisano zelo avtentično, ampak celo popestri vsebino in jo naredi bolj živo, oprijemljivo. Pesmi, ki neposredno sledijo tem v narečju, izpadejo v primerjavi celo bolj resnobne in poštirkane. Pozabava se tudi pri naslovih pesmi, v prem delu so to recimo črke abecede, v drugem delu pa se kar osem pesmi začne z &, to lepo povzame avtorjev način pisanja, saj gre pri njem vedno vse naprej & naprej & naprej ...

Gibanje zbirke je res zavidljivo, pesmi so zelo aktivne in med seboj komunicirajo, polemizirajo in razpravljajo, nanašajo se na zapisano in tudi na vse, kar ostaja nezapisano, tleče v pesnikovih mislih. In slednjega je obilica, toda to ga ne naredil vzvišenega. Njegov odnos do poezije je prizemljen, in pisanja nikakor ne mitizira, ampak ravno nasprotno: »samo kreten piše pesmi, v katerih nastopa jaz tega istega kretena«. Vsebinsko se pesmi ne da zaobjeti v nekaj stavkov, še dobrih sto strani zbirke jih komaj zadržuje, da ne pobegnejo kdo ve kam. Rad pa si izmišlja zgodbe ali provocira, omeni kakšnega znanega človeka, spominja na različne dogodke ali pa preprosto razpravlja o temah, ki se mu tisti trenutek utrnejo. Motivi so razpeti enako široko kot njegovi interesi, pri tem pa ne pozablja na aktualnost. Eksplozivno.

Avtorica kritike: Veronika Šoster

{fshare id=1939}